

BISERICA ALEA

REVISTA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului

Nr. 2331—1947.

Rugăciune de mulțumită pentru recoltă

Pentru a mulțumi după vrednicie Domnului Dumnezeu pentru bogata recoltă de cereale, cu care a miluit pe credincioșii Noștri și în anul acesta, dispunem următoarele:

1. *Duminecă, 20 Iulie a. c.* (ziua Sf. Proroc Ilie) în cadrul Sf. Liturghii în toate bisericile preoții vor rosti *ectenille speciale de mulțumită*, pe care poporul le va asculta în genunchi.

2. P. C. Preoți vor îndemna cu acest prilej poporul să-și arate recunoștința față de darul venit de sus prin o viață tot mai curată și prin săvârșirea de *fapte plăcute* Tatălui ceresc (zidirea, repararea sau împodobirea Casei Domnului, îngrijirea de văduve, orfani și săraci etc.) spre a putea nădăjdui și în viitor la mila lui.

Arad în 7 Iulie 1947.

† ANDREI
Episcop

JERTFA DE LAUDĂ

Problema pâinii n'a fost cunoscută în trecut în țara noastră agricolă. Nici nu-i așa de mult de când în restaurante — unde azi nu se găsește decât mălaiu — puteai mânca pâine albă la discreție și la plată abia ți-se lua simbolic 10 bani. Nu se pomenea pe atunci ca în țara aceasta să moară cineva de foame. Franzela albă, frământată cu unt, era pentru străin simbolul țării românești.

Dar problema pâinii a început a se pune tot mai cu îngrijorare de când cerul a început să-și arate capriciile sale cu ani de secetă prelungită. În economia națională prima preocupare este acum cea a pâinii. Și e chinuitor să lupți an de an cu nesiguranța recoltei suficiente.

Pentru sufletul credincios însă, care știe cere dela Dumnezeu „pâinea cea de toate zilele” cu încredere, și se mulțumește s'o ceară numai pentru ziua de „astăzi” teama morții de foame nu există. El știe că viața noastră este în mâna

lui Dumnezeu și că fiecare zi este un dar dela El. Spusele psalmistului despre Cel ce trimite izvoare în văi și adapă munții din cele mai pre deasupra, care răsare iarbă dobitoacelor și verdeață spre slujba oamenilor, ca să scoată pâine din pământ (Psalm 103), precum și asigurarea Mântuitorului că Cel ce grijește de pasările cerului și de crinii câmpului (Mat. 6), poartă grije și făpturii celei mai alese: omului, — nu sunt teorii, ci realități experimentate zi de zi. Numai omul necredincios, care nu simte viața pulsând în cuvintele lui Dumnezeu, caută să-și asigure cu propriile puteri pâinea cea de toate zilele. În loc de dar, el socoate c'o câștigă prin sudoarea feții sale. Această pervertire a sensului vieții și forțarea „daru-lui” de sus, răpește omului bucuria de-a trăi. Noi înșine creem îngrijorarea. Hristos ne asigură că dacă vom căuta „împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui” El ne va da în schimb toate cele de lipsă. Renunțând însă la cele ce-

rești ne sporim înșine griile pământești.

Toată Scriptura tinde să ne ridice la conștiința de fii ai lui Dumnezeu. Noi însă mereu ne schimbăm rolul în robii ai pământului. Când nu mai credem că pâinea este un dar al cerului, atunci rămâne s'o socotim scoasă din sudoarea noastră. În privința aceasta însă toate ne desmințesc: lumina și căldura soarelui, vânturile potrivite, înghețul și ploaia la timp, — care nu stau în putința noastră. De aceea secerăm nu după osteneală ci după dar.

Cu ce să mulțămim Tatălui ceresc pentru

recoltă? În vechime i-se aducea ca ardere snopul cel dintâiu. Orice i-am aduce, toate sunt „ale Tale dintru ale Tale”. Jertfa lui Dumnezeu cea mai plăcută nu poate fi decât duhul umilit și inima înfrântă și smerită (Psalm 50,18). Recunoștința este jertfa pe care o poate aduce și bogatul și săracul.

Psalmistul numește aceasta: „jertfă de laudă” (Psalm 49,15; 106,22 etc). Este cea mai potrivită pentru om și cea mai plăcută pentru Dumnezeu. Să i-o aducem toți cu imbelșugare.

A.

TRECERILE RELIGIOASE

Cunoașterea exactă a problemei trecerilor religioase, în urma deselor și diverselor cazuri, ce se ivesc astăzi, este de deosebită importanță pentru viața pastorală. Preoții trebuie să o cunoască bine din toate punctele de vedere, cu atât mai vârtos că această problemă ni se poate prezenta sub diferite aspecte, deoarece are atingere cu mai multe domenii ale vieții bisericești, cu cel pastoral, juridic, liturgic etc.

De astă dată vom încerca să lămurim o parte din aspectul *juridic* al acestei probleme în legătură cu articolul apărut în numărul 27 din 29 Iunie a. c. al revistei noastre, intitulat „*Pro domo*” și semnat de Păr. Dr. Gh. Lupșa. În acesta, tratându-se despre trecerile religioase, se face constatarea că: „Potrivit Legii pentru Regimul general al Cultelor din 1928 preotul se vede obligat a primi în sânul Bisericii persoane, al căror trecut și intenții nu le-a putut ispiti, pe care nu le cunoaște și care nu prezintă suficiente garanții morale. Sub impertul legii amintite intră în Biserica cine vrea și rămâne cât timp îi convine”. Apoi se ajunge la următoarea concluzie: „Legea pentru Regimul general al Cultelor din 1928 ar trebui modificată în sensul ca schimbarea de confesiune să fie condiționată de o prealabilă cunoaștere a solicitantului de către preotul, la care urmează a se face trecerea...”

Credem că constatarea făcută de Păr. Lupșa nu corespunde stării de drept. Anume legea din chestiune nu obligă prin nici o dispoziție că Cultul pentru care s'au făcut formele de trecere în fața ofițerului stării civile, să primească sine qua non ca membru al său pe cel ce a făcut numai acele forme. Persoana care a făcut formele de trecere potrivit legii Statului, se va considera trecută la noua religie numai în privința raporturilor de drept civil. Pentruca respectiva persoană să fie primită în sânul noului Cult, va trebui să îndeplinească și ceea ce pretind dispozițiile dreptului intern ale aceluia Cult. Astfel Biserica noastră, dacă trecerea s'a făcut a Cultul ortodox român, va considera pe persoana

respectivă ca membru al său numai după ce va îndeplini și condițiunile și actele cerute de dispozițiunile bisericești și cari se găsesc în Molitvelnicul nostru, ediția din București, aprobată de Sf. Sinod. Prin urmare foarte greșit a procedat acel preot, menționat de Păr. Lupșa în articolul său, când a primit ca membru al parohiei sale o persoană, care a îndeplinit numai formele cerute de legea Statului, fără a-i cere să îndeplinească și ceea ce se dispune de normele legale bisericești.

Căci dacă legea Statului ne-ar obliga să primim în Biserică pe toți cari au făcut formele în fața autorităților Statului, aceasta ar însemna că ar trebui să considerăm membrii ai Bisericii noastre chiar și pe persoanele nebotezate, ca păgânii, mohamedanii, evreii și sectarii nebotezați valabil, numai dacă au făcut formele cerute de legea Statului. Ori nici pe departe nu este cazul acesta. Statul cere să i se respecte legile sale, dar nu poate și nici nu vrea să oblige Biserica noastră ca ea să nu-și respecte și legile sale. Legea din chestiune prin art. 46 interzice Cultelor primirea credincioșilor, cari n'au îndeplinit formalitățile de trecere prevăzute de art. 45, adică dacă nu au făcut declarația de trecere în fața ofițerului stării civile etc., dar nu dispune ca Cultele să primească în organizațiile lor pe cei ce au făcut formele de trecere, dar încă nu au îndeplinit și cerințele legilor Cultului, la care s'a făcut trecerea. Celce a îndeplinit formalitățile de trecere la Cultul ortodox potrivit legii Statului, se va considera trecut la Cultul ortodox numai din punct de vedere civil, iar Biserica ortodoxă română îl va considera membru al său numai după ce se va convinge că merită aceasta din punctul său de vedere, adică numai dacă respectivul se va conforma și legilor noastre bisericești. Biserica noastră are *deplină libertate* în privința aceasta, ceea ce se vede și din art. 1 al legii citate, precum și din Constituția Țării, cari garantează tuturor Cultelor deopotrivă libertate și protecțiune. Apoi Legea pentru organizarea Bisericii noastre din 1925

fi asigură Bisericii autonomie, adică dreptul de a-și reglementa, conduce și administra după voința sa, proprie și prin organele sale proprii, sub controlul Statului, toate afacerile sale religioase, culturale, fundaționale și epitropești, deci și afacerile privitoare la trecerile religioase.

În concluzie, ori de se modifică, ori de nu se modifică Legea pentru Regimul general al Cultelor, noi pe lângă respectarea acestei legi, vom păstra aceiași atitudine din prilejul trecerilor la Biserica noastră, adică vom proceda potrivit prescripțiilor cuprinse în Molitvelnic, *cartă arată precis și detaliat ce este de făcut în diferitele cazuri de primire în Biserică a eterodocșilor și necredincioșilor*. Numai după

satisfacerea cerințelor acestor prescripțiuni va putea preotul proceda la primirea cuiva ca membru al parohiei sale, acordându-i-se drepturile, ce le au membrii Bisericii noastre. Deci *nu* „intră în Biserică cine vrea și rămâne cât timp îi convine”, ci intră numai celce satisface cerințele legilor bisericești prescrise pentru primire și rămâne în Biserică numai până când Biserica îl consideră drept membru credincios și vrednic al său, având dreptul și posibilitatea, dacă e cazul, să-l îndepărteze oricând din sânul său, fără considerare la împrejurarea dacă respectivul ar îndeplini sau nu formalitățile civile de ieșire din sânul Bisericii noastre.

Prof. Dr. N. Popovici

„Carele ești în ceruri”

De ce nu zicem: „Tatăl nostru carele ești pre-tutindenea”? Fiindcă Dumnezeu deși stăpânește, la în seamnă și comandă în tot locul, totuși, are, e drept și vrednic să albă un sedlu, un iț, un tron nefăcut de mână omenească. Il are acolo sus.

Tu, că ești om, când îți clădești casă, biserică sau mormânt, îți alegi un loc ceva mai ridicat, mai scutit și mai netarburat; până și când vrei să te așezi sau să înghinunchezi pentru rugăciune, te cam uiți unde s'o fact; dar atunci Dumnezeu, să n'albă un loc de ședere, de oficiere a conducerii lumii, mai deosebit?!

E cerul. Necredincioșii își bat joc de această noțiune. Spun că e poveste. Timpul, cu loviturile lui cruciale, bătrânețea și moartea, se'nsărcinează să-i pună la punct pe toți acești întreeuți cu vorba.

Oamenii religioși susțin că sunt trei ceruri, trei zone celeste. Una în care zboară pasărilor, se plimbă vânturile și ploile; alt cer, acela pe care sunt presărate astrele, și al treilea, e acela în care nu străbate omul nici cu mașinele de sburat și nici cu ocheanele; e cerul în care rezidează Dumnezeu.

Nici astronomii nu-s împotriva acestui cer dela capătul lunetelor lor. Cu deosebirea doar, că grălesc despre el prea puțin; nu se pronunță, nu știu ce e dincolo de planete. Instrumentele, mintea, nu știe; o știe credința.

Și credința spune despre acest cer, ceea ce spune sf. Apostol Pavel în II Cor. 12.2: „Cunosc un om în Hristos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer... și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu, știe) a fost răpit în rai și a auzit cuvinte, care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduț unul om să le rostească”

„Nu se poate spune”. Acesta e cuvântul care

descrie cerul. Un prooroc scrie că serafimii, cu cele două din cele șase perechi de aripi ale lor, își acopere fața în timpul sborului lor dimprejurul tronului lui Dumnezeu. De sigur, fiindcă „nu se poate spune”, nu se poate privi ceea ce-l acolo. Sfântul Ambrosie spunea în vis către sfântul Augustin, că mai ușor e să numeri stelele cerului, nisipul pământului și stropii de apă al mărilor, decât să descrii splendoarea cerului.

Cerul e ceea ce spun învățații: taină neînțeleasă și ceea ce spun sfinții: splendoare de nedescris.

Patriarhul Iacov a văzut o scară care era împropițată de cer și pe care coborau și urcau îngerii. M. Renard, scrie că scara ladului e în a: a fel făcută, că numai coborî pot pe ea; de urcat, nu.

Aceasta o fi deosebirea între iad și cer. În cer se urcă și mai coboară din când în când câte-o ființă celestă; din iad însă nimeni, înafară de Cel ce l-a sguduit porțile.

În Apocalips se spune că acolo în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu, celor aleși: „...nu le va mai fi foame, nu le mai fi sete; nu-l va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță... și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apoc. 7. 16).

Cerul e locul răsplăților. E „podul plin cu mult tămire”, cu „bogdaproste”-urile luate adesea în taină. E locul unde se face ca'n sinacșarul unui sfânt, cel el în lcoane cu un cântar în mână. Il dăruise cineva cu niște fructe. Sfântul a luat zicând doar: „Mulțumesc! Dumnezeu îți va răsplăti în ceruri” — Aceasta-i prea puțin, zise donatorul. Atunci sfântul luă un cântar, și puse într'o parte fructele dorite și în cealaltă parte puse o hârtie pe care scrisese: „Dumnezeu îți va răsplăti în ceruri!” Și lucru de sfânt, hârtia fu aceea care trase mai greu în câmpănă.

Așa o fi în ceruri; numai măsurătorii de acestea îmbelșugate: „Cele ce ochiul n'a văzut și urechea

n'a auzit și la inima omului nu s'a sufl, a pregătit Domnul celor ce-l iubesc și ascultă poruncile lui, scrie sf. Apostol Pavel.

Chestiunea e, cum se ajunge acolo? Sfântul Bisericii apusene Bernardus, susține că la cer se ajunge pe patru căi. Unii, dreptii, batjocoriții, smeriții, și dobândesc cerul ca pe-o moștenire; alții, și-l cumpără prin fapte de milostenie; alții îl iau cu forța, asalt; și unii sunt constrânși să intre în cer în urma muștrărilor și a necazurilor pe care le îngăduie Dumnezeu peste ei.

Intr'un roman de Gustav Droz, conversându-se despre cer, se concludă că se intră în el pe o singură cale: — Precum văd eu, nu-l mare lucru să ajungi în cer. — Nu, desigur, numai dacă cunoști drumul. — Drumul? E acesta dinaintea noastră, numai s-o fii drept înainte.

Nu mai să ții drumul cel drept! Să nu faci ocolșuri, strămbătăți; să mergi drept, pe drumul cinstei și al sfințeniei.

Tatăl nostru, care ești în ceruri, care ești, și e foarte bine că ești, mai presus de valurile învolburate ale apelor, de rafalele capricioase ale vânturilor, de nivelul negrilor nori, mai sus de mîsmele pestilențiale ale pământului, mai sus decât fumul din locașurile unde stau oamenii la vorbe multe și deșarte, mai sus de șoaptele conspiratorilor, mai sus decât pot să fănească mânia și imprecățiile răilor! Tatăl nostru, care ești destul de sus spre a-i vedea pe toți, spre a-i privi pe toți, fără excepție, cu aceeași privire distantă de excelență și în același timp de îndurătoare Paterinitate! Fă să ni se îndrepteze gândul mai des spre ceruri decât spre pământ.

Pr. Gh. Perva

Despre ce să predicăm?

Dumineca a șaptea după Rusalii: DESRE TRĂIREA IN VEȘNICIE.

Dumineca a șaptea după Rusalii are Evanghelia dela Matei 9,27-35 despre vindecarea celor doi orbi din Capernaum. În câteva cuvinte ni se spune că cei doi orbi au venit la Iisus și i-a vindecat. Și le-a poruncit Iisus zicând: *Vedeți, nimeni să nu știe* (Matei 9,30). Evangheliștii au însemnat că Iisus poruncea mereu celor vindecați și celor cari i-au văzut minunile, să nu spună nimănui. Așa a fost la vindecarea unui lepros (Matei 8,4; Marcu 1,44), la tămăduirea unui surdomut (Marcu 7,36), la orbul din Betsaida (Marcu 8,26), la învierea fiicei lui Iair (Marcu 5,44; Luca 8,56). Așa poruncea apostolilor după ce ei i-au mărturisit în Cesarea lui Filip, că el este Fiul lui Dumnezeu (Matei 16,20) și tot așa după ce-l văzură la schimbarea la față (Matei 17,9; Marcu 9,9; Luca 9,21), Tot așa poruncea duhurilor necurate, ca să nu-l

dea pe față (Marcu 3,12). Abia la vindecarea îndrăcitului din ținutul Gherghesenilor a spus celui vindecat să meargă să spună cât i-a făcut Dumnezeu, dar numai la casa sa și numai la ai săi (Marcu 5,19).

Unii dintre tâlcuitorii sfintei Evanghelii, mai ales dintre cei mai noi, sunt de părerea, că porunca repetită de atâtea ori de Iisus, e fără înțeles, dacă ne gândim, că aproape toți: leproși, muții, orbii, schiopii, slăbănogii, îndrăciții, când se vedeau vindecați mergeau și vesteau în toate părțile că Iisus i-a vindecat.

Alții, tot dintre tâlcuitorii mai noi, încearcă să explice spunând odată, că Iisus oprea vestirea, sau trambitarea minunilor că în felul acesta să nu se îmbulzească mulțimea cea mare în jurul lui. Altădată explică așa că Iisus prin opreliștea aceasta voia să se ferească și el însuși și voia să ferească și pe cei vindecați de ura dușmanilor săi. Orbul din naștere nu știa cine l-a vindecat, totuși au fost hărțuiți și părinții lui și el din pricina videcării minunate și au fost alungați din sinagogă (Ioan 9,34).

Este și în lămurirea aceasta o oarecare umbră de adevăr. Adevărul adevărat ni-l arată vechii tâlcuitori, sfinții Părinți, mai ales sf. Ioan Gură de Aur. Sfinții Părinți se opresc întâi la cuvântul „a poruncit”, în felul cum e scris de evanghelist în limba greacă și care în alte limbi ar trebui spus în mai multe cuvinte: privind în ochii lor cu asprime, strângând sprâncenele și mișcând capul le-a spus să păstreze taina videcării.

În al doilea rând ne dau lămurirea, că Iisus nu a vrut să fie laudat pentru binefacerile sale și cu aceasta ne învață și pe noi să ne scârbim de ambiția de a fi laudați pentru faptele bune. Așa ne-a învățat și altădată: Când faci milostenie, să nu trambitezi înaintea ta, precum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni (Matei 6,2).

Cei vindecați și cei cari au fost de față la vindecări, nu puteau să tacă. E în firea noastră să laudăm pe cel ce ne-a făcut un oarecare bine. Este vreun copil care să nu creadă și să nu spună cu toată tăria, că părinții lui sunt cei mai înțelepți oameni? Școlarii văd în învățătorul lor pe cel mai mare învățat. Cel ce era era să se înnece, toată viața va vorbi despre cel ce l-a scăpat dela moarte. Firea aceasta e dela Dumnezeu sădită în noi și nu trebuie s'o oprim. Trebuie să spunem și altora și tuturor binele pe care ni l-a făcut cineva.

Totuși, tu care ai făcut vreun bine, îndeamnă să tacă cel ce te laudă. Va veni vremea, când nu cel ajutat, sau nu cel miluit de tine, ci însuși fapta ta va grăi. În viața pământească a lui Iisus Hri-

stos a fost o zi, când lumea l-a primit cu osanale, cu cântări, cu ramuri verzi, așternându-și veșmintele pe drumul pe care mergea. Dușmanii l-au întrebat, de ce-i lasă să cânte așa și Iisus a răspuns: De vor tăcea acestea, pietrele vor striga (Luca 19,40). Să avem și noi credința că va veni vremea, când vor grăi înseși faptele noastre și nu înaintea oamenilor, ci înaintea tronului de judecată a lui Hristos-Dumnezeu. De aceea zice: să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, ca să fie milostenia ta într'ascuns și Tatăl tău, cel ce vede în ascuns, îți va răsplăti la arătare (Matei 6,3-4).

Lumea are cu totul altă părere despre aceasta. Ne cade bine să fim lăudați pentru fie ce lucru mărunț. Ne place ca lucrul fără nici-o însemnătate să fie umflat, să scrie la gazetă despre el, să ne ceară și portretul să fie pus la foaie. Primim să ni se atribuie chiar și fapte pe cari nu le-am avut. În adunări, la serbări suntem bucuroși să fim tămâiați pentru lucruri închipuite și ticluite.

O astfel de trămbițare n'are trăinicie nici cât reclama din comerț. Creștinul adevărat trebuie să fie pătruns de adevărul că el trăiește în veșnicie și faptele, chiar vorbele și gândurile lui se scriu în veșnicie, iar munca lui trebuie să fie trainică.

Auziți-vă despre plantarea măslinilor? E o lucrare plină de înțelesuri. Măslinii trăiesc sute până la două mii de ani. În Palestina sunt azi măslini cari au fost martori ai vieții pământeste a lui Hristos. Dealungul veacurilor mii și mii de oameni, din zeci și zeci de generații gustă din rodul muncii tale, a celui ce ai plantat un măslin. Cel ce plantează însă, niciodată nu ajunge să guste din rodul măslinului pe care-l plantează, căci măslinul aduce rod numai după zeci de ani, când cel ce l-a plantat nu mai e în viață. Totuș sunt oameni cari plantează conștienți că lucrează pentru alții, pentru veacuri. Mai presus de toate e grea de înțeles plantarea de măslini, pentru că cei cari gustă din rodul lor, nu mai știu cine i-a plantat. În sufletul tuturor e însă o recunoștință negrăită față de binefăcătorul necunoscut care a trecut fără să se piardă în veșnicie.)

Și din povestea măslinului se desprinde învățătura, să fim recunoscători față de binefăcătorii noștri. Vestea despre ei s'o ducem în toate părțile și să nu fie putere care să ne oprească a lăuda și a binecuvânta pe cei ce ne-au făcut vreun bine.

Dar mai mult ne învață și măslinul să trăim în veșnicie. Oricât ar fi de scurtă viața aci pe pământ, faptele noastre să fie săvârșite ca pentru veșnicie, din toată inima. Să lăsăm să grăiască singure faptele. Să se bucure cât mai mulți

de ele, iar dacă noi nu vom ajunge să gustăm din rodul faptelor noastre, dacă cei ce vor gusta din rodul muncii noastre n'ar mai ști cine le-a plantat măslinul, să ne bucurăm îndoit, căci atunci nu trămbițarea noastră, nu reclama ce ne-ar face-o alții, ci însuș Tatăl ceresc ne va răsplăti la arătare.

ȚINUTA REGALA A CREȘTINULUI

Ingerul Gavril fu trimis de Dumnezeu... către o fecioară... din casa lui David, iar numele fecioarei era Maria (Luca 1,26-27). Cea dintâi știre din Noul Testament despre Preacurata și pururea Fecioara Maria ne spune între altele că era din casa lui David, din viță de rege.

David, așa spune sfânta Scriptură, a fost al șaptelea copil al lui Iesei. Prorocul Samuil a fost trimis să ungă rege pe cel ales dintre fiii lui Iesei. Rând pe rând a venit cei dintâi șase, dar cel ales era la turma de oi. De-acolo a fost chemat David. El a fost ales, pentru firea lui aleasă, pentru curățenia lui, pentru râvna lui către Dumnezeu. O mare parte din psalmii lui David ne fac să înțelegem, cum a știut el să vadă în frumusețile de pe pământ și în ordinea celor de pe cer atotputernicia și neajunsa înțelepciune și slavă a lui Dumnezeu.

A fost uns rege încă sub domnia lui Saul. David însă niciodată n'a spus aceasta, nici ca laudă, nici ca destăinuire. A fost prigonit, Saul căuta să-l omoare, dar David și-a iubit regele. În două rânduri ar fi putut să se răz bune, dar el și-a arătat numai respectul. Și prigonit s'a arătat mai rege decât regele Saul care-l prigonea.

Strălucirea casei lui David a crescut în ochii pământești ai oamenilor sub Solomon, dar sub urmașii lui Solomon strălucirea pământescă a început să se întunece, ca peste a 22-a generație să înceteze și urmașii să se facă iarăș ciobani, plugari, sau meseriași.

Sub strălucirea văzută de ochii pământești se ascundea o altă strălucire, a sufletului. Când sărăcia a atins treapta cea mai de jos, strălucirea sufletului a atins culmea în sfințenia Preacuratei și pururea Fecioarei Maria. Într'o carte, despre care se spune că s'a scris deodată cu Evangheliile, zice că femeile din Nazaret pizmuiau pe Fecioara Maria pentru frumusețea ei, dar se minunau mai mult de sfințenia ce-i strălucea din toată făptura, fie că lua apă dela fântâna satului, fie că torcea acasă, fie că se ruga în sinagogă. „O inimă curată și un suflet credincios fac dintr'o fecioară regină“.

La poala muntelui te simți mic, pe țărmul mării te vezi neputincios: cât e de înalt vârful, cât e de largă marea. Cu toată micimea, cu toată

neputința ce te stăpânește, simți că te cheamă largul mării sau piscul muntelui. „Te cheamă” e un fel de a vorbi. Adevărul este că dorul tău te mână să-ți învingi micimea și neputința.

Tot așa rugăciunile și cântările, tot cultul nostru ortodox în cinstea Preacuratei te cheamă și te mână să râvnești spre o ținută regală.

Ce se înțelege sub ținuta regală?

a) Adevăratul rege e punctual și sărguincios, căci se socotește în slujba tuturor cetățenilor din țară. Și vai, câtă punctualitate și sărguință ar trebui să învățăm noi, ca să avem o ținută regală.

b) Adevăratul rege nu umblă prin noroi și vai, cum ar trebui să ne ferim de noroiul faptelor murdare, al vorbelor urâte și al gândurilor rele.

c) Adevăratul rege e conștient că e rânduit de Dumnezeu și Doamne, cum ar trebui să avem toți credința, că unde suntem, în familie, în servicii, suntem așezați de Dumnezeu. Sfântul apostol Pavel îndemnându-ne să ne ferim de fapte, de vorbe și de gânduri murdare, mai zice: Altădată erați în întuneric, iar acum sunteți lumina întru Domnul: umblați ca fiii ai luminii.

Toți trebuie să avem o ținută regală, căci este scris: Iisus Hristos... ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele său și ne-a făcut regi și preoți ai lui Dumnezeu... (Apoc. 1,5-6).

A căruia fie slava și stăpânirea în vecii vecilor, Amin.

Informațiuni

■ **Sesiunea ordinară a Sf. Sinod.** Joi 3 Iulie a. c. a avut loc la Palatul Patriarhal din București deschiderea sesiunii ordinare a Sf. Sinod. La orele 10 a. m. s'a slujit un Te-Deum în Catedrala sf. Patriarhii, după care I. P. S. Patriarh Nicodim a deschis ședința dând cuvântul Dlui Radu Roșculeț Ministrul Cultelor, care a citit înaltul Decret Regal de deschidere a sesiunii Sf. Sinod. În cadrul acestei ședințe au rostit cuvântări I. P. S. Patriarh Nicodim și dl. Ministru Radu Roșculeț, după cari s'au constituit comisiile cari au continuat să lucreze și în după-amieza aceleiași zile.

În ziua următoare a avut loc a doua ședință a Sf. Sinod sub președinția I. P. S. Patriarh Nicodim, în cadrul căreia s'au adus următoarele hotărâri: S'a acordat rangul de arhieru preotului Petru Șerpe, consilierul referent dela Arhiepiscopia Bucureștilor și noul vicar arhieru al Mitropoliei Ungro-Vlahiei; s'a ratificat numirea preotului Const. Moisiu ca președinte al Consistorului Spiritual Central și a preotului Const. Diaconescu ca acuzator; s'a acordat rangul de arhimandrit protosincelilor Dionisie Udișteanu, spiritualul Seminarului Central din București, și Teo-

fil Mocăniță, exarhul Mănăstirilor din Eparhia Buzăului; s'a aprobat înființarea unor mănăstiri de Maici în Eparhiile Roman și Timișoara și s'a dat avizul favorabil pentru ridicarea Arhiepiscopiei Timișoara la rangul de Mitropolie a Banatului; s'a citit raportul P. C. Părinte Gheorghe Vintilescu, Directorul Cancelariei Sf. Sinod, asupra vizitei I. P. S. Patriarh Alexei al Rusiei în România, și s'a alcătuit delegația Bisericii Ortodoxe Române care va participa la congresul pan-ortodox, ce se va ține la finea lunii Septembrie la Moscova. Delegația e compusă din P.P.S.S. Episcopi Iosif Gafton al Argeșului, Dr. Nicolae Popovici al Oradiei și Emilian Târgovișteanu, locotenent de Mitropolit al Bucovinei.

La orele 12 din zi, I. P. S. Patriarh Nicodim a ridicat ședința, cetindu-se Decretul Regal de închidere a sesiunii Sf. Sinod.

■ **Săptămâna de retragere.** Statutul pentru organizarea misionarismului religios în Eparhia Aradului, votat în anul trecut, prevede între altele organizarea unei săptămâni de retragere la care să ia parte toți misionarii tractuali, în vederea unei cât mai bune pregătiri pentru activitatea lor misionară.

Anul acesta, între 7-15 August, se va organiza la sf. Mănăstire Hodoș-Bodrog pentru prima oară această săptămână de retragere sub directa conducere a P. S. Sale Părintelui Episcop Andrei. Vor lua parte în mod obligator toți misionarii tractuali.

În răstimpul acestei săptămâni participanții vor trăi o viață călugărească, împreună cu rugăciune, post și cuminecare zilnică. Se vor da cunoștințe teoretice din Omiletică, Mistică, Liturgică și Sectologie. Prelegerile ce se vor ține, vor fi urmate de discuții și schimb de experiențe. Deasemenea, participanții vor fi îndrumați în anumite îndeletniciri practice, ca apicultura și împletitul de coșuri.

■ **P. S. Arhieru Eugen Lainu Suceveanul**, vicar al Mitropoliei Sucevei, a fost numit ca locotenent al noului Arhiepiscopii a Olteniei, cu sediul la Craiova.

■ **Duminecă 22 Iunie a. c.** a avut loc în comuna Nădab o frumoasă manifestare religioasă-culturală, organizată de corul mixt al tineretului din Șiclău, sub conducerea Directorului școlar Grigor Vasile și a Pr. Gh. Păiușanu.

Sf. Liturghie a fost oficiată de P. C. Prot. P. Marșeu și preoții din Nădab, Rusu Șt. și S. Terniceanu, la care au dat răspunsurile corul tineretului din Șiclău într-o formă demnă de admirat. A cuvântat P. C. Prot. P. Marșieu.

După masă în curtea școlii a urmat un program religios-cultural alcătuit din cântări și mai multe recitări, interpretate cu mult suflet de corul șiclauanilor, la care au luat parte toți intelectualii și mulțipor.

În cadrul programului a vorbit Pr. Gh. Păiușanu, iar de încheiere a mulțumit Părintele Rusu Șt.

Cu acest prilej, s'au adâncit și mai mult legăturile sufletești între tinerii din aceste două comune românești.

■ **O Mănăstire de monahi-cărturari.** Duminecă 22 Iunie a. c. s'a sfințit piatra fundamentală a noului Mănăstiri de monahi-cărturari dela Baia de Arieș din eparhia Clujului. Actul sfințirii a fost săvârșit de P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan, înconjurat de un sobor de preoți. Noua Mănăstire e închinată pomenirii Martirilor Neamului Horea, Cloșca și Crișan și a tuturor fraților lor de luptă și jertfă în anii săngeroasei răscoale din 1784-85, a lui Avram Iancu, a Tribunilor și Căpitanilor săi din anul izbăvirii naționale 1848.

■ **Revista Teologică**, minunatul organ pentru știință și viață bisericească dela Sibiu, a apărut pe lunile Martie-Aprilie 1947, în aceeași ținută de bogăție spirituală de până aci. În acest volum semnează: Dr. Grigorie T. Marcu: Ortodoxia azi; Prot. Dr. Ilarion V. Feleș: Religia și cultura în slujba mellowismului; Preot Dr. Nicolae Terchilă: Filosofia antică pedagog spre Hristos; Prot. Dr. Petru Rezuș: Fenomenologia actului religios; Preot Dr. Teodor Bodogae: Cum a ajuns Șaguna vicar și episcop în Ardeal; Preot Ioan Opreș: Moralitatea ca atitudine existențială; Diacon Dr. Emilian Vasilescu: Iubirea de oameni în opera lui Tolstoi; Preotul Dr. Teodor Bodogae semnează recenzii asupra cărților: „Explicarea sf. Liturghii după Nicolae Cabasila” și „Tălcuirea dumnezeieștii Liturghii” de Nicolae Cabasila, ambele datorite strădaniei Părintelui Diacon Ene Braniște, și a Părintelui Prot. Dr. Ștefan Lupșa asupra lucrărilor d-lui prof. univ. Dr. I. Lupaș: „Studii, conferințe și comunicări istorice” și „Documente istorice transilvane Vol. I.”

Volumul mai cuprinde o Cronică semnată de Sabin Sibianu, Note și Informații de Gr. T. M.

■ **Treceri la Ortodoxie.** În parohia Zimandul Nou au avut loc următoarele treceri dela romano-catolic la ortodoxie; Illes Ghizela, Fărucuța Ștefan, Fărucuța Ladislau, Bitto Etelca, Gașpar Marla, Prunk Ecaterina și Vereș Elena.

■ **Dăruiri.** În ultima vreme sf. biserică din parohia Arad-Grădiște, a primit din partea bunilor ei credincioși următoarele donații:

Fam. Alexandru Demșorean, un covor persan rotund pentru amvon, în valoare de 3.000.000 lei.

O creștină anonimă un covor în valoare de 1.000.000 lei.

Văd. Iuliana Spanghel și fiica sa Ottilia, o acoperitoare pentru tetrapod în valoare de 1.000.000 lei.

Fam. Mihal Crețu, o tavă pentru anafora lucrată personal în valoare de 500.000 lei.

Fam. Giacomo Forcella și Ioana Tudor, un ceaslov, în valoare de 300.000 lei și suma de 500.000 lei.

Asociația corală a bisericii noastre suma de 5.000.000 lei.

Durghiu Elisabeta suma de 750.000 lei

Bunul Dumnezeu să răsplătească donatorilor din darul său bogat și să împlinească toate cererile lor cele de mântuire.

Oficiul parohial.

Comunicate

Nr. 2289—1947

P. C. Preoți din apropierea Schitului Sf. Gheorghe (Feredeu) sunt invitați să conducă pe credincioși și în special pe membrii „Școlii de Duminecă” la

Procesiunea de mulțumită pentru recoltă, ce se va organiza de ziua Sf. Prooroc Ilie (20 Iulie) care se potrivește în acest an pe Dumineca VII după Rusalii.

După sf. Liturghie arhierască se va ține un festival al Școlii de Duminecă la care sunt invitați membrii din parohii să dea contribuția prin recitări de poezii religioase, cântări bisericești, coruri, etc. făcând astfel în fața autorității dovada muncii lor misionare.

Arad la 2 Iulie 1947.

† ANDREI

Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu

consilier referent eparhial.

Nr. 2261—1947.

Prețul carnetelor pe C.F.R. a fost majorat dela 1 Iunie la 30.000 lei pentru clasa III-a, 45.000 lei pentru clasa a II și 60.000 lei pentru clasa I. Carnetele preoților și ale cântăreților nefiind făcute până la 1 Iunie, din cauză că actele cu fotografiile s'au rătăcit, C. Părinți preoți și cântăreți sunt invitați a ne trimite recipise cu diferența de plată a carnetelor până la data de 20 Iulie 1947. Fără înaintarea recipiselor nu se eliberează carnetele.

Arad la 1 Iulie 1947.

Traian Cibian

conv. ref. eparhial.

Concurse

Nr. 2160 / 1947.

Se publică concurs, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea, prin numire, a parohiei *Voivodeni*, protopopiatul Ineu.

VENITE

1. Folosiința sesiunii parohiale, 32 jugh. cad. cu drept de pășune și pădure.
2. Folosiința casei parohiale și a grădinei.
3. Stolele legale.
4. Interesele anuale după fondul birului preotesc, existent în administrația episcopului.

5. Salar dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.

Parohia este de clasa a II-a.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, dimpreună cu actele necesare (certificatul dela școala medie, absolutorul teologic și diploma de capacitate preoțească), și un scurt memoriu, cuprinzând datele personale și despre activitate, se vor înainta, în termenul concursului, Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Din ședința Consiliului parohial al parohiei Vovodeni, dela 15 Iunie 1947.

Arrobat în ședința Consiliului Eparhial dela 28 Iunie 1947.

† ANDREI,
1-2 Episcop.

Traian Cibian,
cons. ref. eparhial.

Nr. 2269—1947.

Se publică concurs, din oficiu, cu termen de 15 zile, cu salariul dela Stat, pentru întregirea parohiilor:

1. Pădureni, protopopiatul Chișineu Criș.
 2. Berindia, protopopiatul Buteni.
 3. Schöndorf, protopopiatul Arad.
 4. Traunau, protopopiatul Arad.
 5. Sânleani cu filia Livada, protopopiatul Arad.
 6. Iermata Neagră, protopopiatul Chișineu Criș.
 7. Luntreni, protopopiatul Cermei.
 8. Bocsig I, protopopiatul Ineu.
- Arad la 30 Iunie 1947.

† ANDREI,
1-2 Episcop.

Traian Cibian,
cons. ref. eparhial.

Nr. 1985—1947.

Se publică concurs din oficiu cu termen de 15 zile pentru următoarele posturi de cântăreți bisericești.

1. Parohia Iaz, protopopiatul Buteni,
2. Paroh. Gurba, protopopiatul Ineu.
3. Parohia Seleuș I, " "
4. Parohia Seleuș II, " "
5. Parohia Olari, protopopiatul Șiria.
6. Parohia Târnova " "
7. Parohia Lazuri, protopopiatul Hălmașiu.
8. Parohia Cuvin, protopopiatul Radna

BENEFICIU:

1. sesiunea cantorală în extenziunea hotărâtă de Consilul Parohial
2. Stolele legale.
3. Eventual salariul dela stat

OBLIGAȚIUNI:

1. A conduce cu preotul la toate serviciile bisericești și în special la „Școala de Duminecă”.
2. A conduce strana instruind în glasuri elevii cursului supra primat.

3. A forma cor din școlari și adulți.

Cel numit suportă toate impozitele de pe beneficiu.

Concurenții nu pot fi decât absolvenții cu diplomă a Școlii de Cântăreți bisericești din Arad, cari își vor înainta în termen legal cererile Ven. Consiliu Eparhial.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 10 Iunie 1947.

† ANDREI,
1-2 Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
cons. ref. eparhial.

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului
Nr. 949—1947.

Comunicat

(Continuare)

328. Ioan Baloș, preot, parohia Toracul Mic, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

329. Aurel Calinescu, preot, Arad I, clasa de numire 9, vechime 19 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,86, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 284.900 lei.

330. Const. Donos, preot, parohia Lescioara Arad clasa de numire 9, vechimea 8 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

331. Emil Tomșa, preot, parohia Pescari, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 240.200 lei.

332. Ioan Tau, preot, parohia Sepreuş Arad, clasa de numire 9, vechimea 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei

333. Ignatie Dihor, preot, parohia Toc, Arad, clasa de numire 9, vechime 24 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 234.100 lei.

334. Ilarion Iova, preot, parohia Selișteea Arad, clasa de numire 2, vechime 5 ani, clasa de încadrare 4, coeficient de clasă 1,15, coeficient de funcție 2,00, categ. III, salar 128.800 lei.

335. Ioan Bogdan, preot, parohia Șebiş Arad, clasa de numire 9, vechime 26 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2,05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 252.600 lei.

336. Teodor Baloș, preot parohia Toracul Mic Iugoslavia, clasa de numire 9, vechime 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 191.000 lei.

337. Gheorghe Neamțu, cântăreț Ineu Colonie, Arad, clasa de numire 3, vechime 3 ani, clasa de încadrare 4, coeficient de clasă 1,15, coeficient de funcție 1,40, categ. III, salar 90.200 lei.

338. Artemie Bender, preot, parohia Gura Văii, clasa de numire 9, vechime 6 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 191.000 lei.